

[Chr. Thomsen.]

faldet i samme takt som kastningstilfældene hos husdyrene. I 1948 var der her i landet 224 tilfælde af kalvekastningsfeber hos mennesker, i 1957 var der 7, altså en tilbagegang, der kan sammenlignes med tilbagegangen hos husdyrene.

Jeg kan tiltræde hovedprincippet i dette lovforslag, som går ud på en stærk forenkling. Man bevarer en vis kontrol med de frygtede kvægsygdomme, idet kvægtuberkulosen og den smitsomme kalvekastning foreslås henregnet til de i § 2 i loven af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene omhandlede sygdomme ligesom f. eks. mund- og klovsyge. Dette vil medføre den fordel, at det offentlige hurtigere kan gribe ind over for de enkelte tilfælde af sygdomme, der måtte opstå, f. eks. ved nedslagning og på anden måde, således at man opnår en effektiv bekæmpelse af sygdommene.

Jeg er enig med landbrugsministeren i, at stillingerne som kredsdyrlæger ikke bør nedlægges. Selv om de to nævnte kvægsygdomme, som vel har været hovedopgaven for kredsdyrlægerne, er blevet delvis udryddet, har man endnu tilbage fjerkræ-tuberkulosen og mund- og klovsygen en gang imellem dukkende op, og der er også andre smitsomme sygdomme. Jeg tror, der langt frem i tiden vil være arbejde nok til kredsdyrlægerne, og jeg finder det rigtigt, at man opretholder disse stillinger.

Jeg tror i øvrigt, det vil vække glæde hos landbrugerne, når de bliver klar over, at man ved dette lovforslag delvis afskaffer levkvægtattesterne. Denne ordning, der nu har været gældende i flere år, har været både dyr og besværlig, og det vil sikkert vække almindelig glæde, at man går væk fra den nu.

Byrdefordelingen mellem staten og landbruget ændres ikke væsentligt, men der er en glædelig nedgang i udgiften. Den kan selvfølgelig kun beregnes skønsmæssigt, idet den vil afhænge af sygdommenes udvikling, men med en normal sygdomsudvikling ville landbruget og staten efter den gamle lov komme til at bruge 5 mill. kr. i 1959-60, hvorimod man efter det foreliggende lovforslag vil komme ned på 2 mill. kr., altså en årlig besparelse på ca. 3 mill. kr.

Jeg går ud fra, at der bliver anledning

til at drøfte lovforslagets enkelte paragraffer i et udvalg, og jeg skal derfor ikke nærmere omtale dem her i dag. Måske vi også i udvalget eller allerede her i dag kunne få nærmere oplysning om, hvorledes fonden skal fordeles. Heri ligger der ikke nogen kritik, idet jeg er helt enig i, at de to hovedorganisationer inden for landbruget har ret til fonden, men derfor kunne det alligevel være rart at høre lidt om fordelingen.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Ejner Kristensen: Baggrunden for det lovforslag, som den højtærede landbrugsminister her har kunnet fremsætte, er den kendsgerning, at vi med hensyn til bekæmpelsen af kvægtuberkulosen og den smitsomme kalvekastning er nået så vidt, at vi for de to sygdommes vedkommende kan erklære Danmark for et praktisk talt rent land. Man kan vist uden overdrivelse sige, at resultaterne af sygdomsbekæmpelsen, som har formet sig på en så lykkelig måde, kan betegnes som en milepæl i dansk landbrugs udvikling. Det er en selvfølgelig ting, at det for et land som vort med dets store eksport af landbrugsvarer er af uvurderlig betydning, at vi i fremtiden kan henvise til, at lurmærket på vore mejeriprodukter er en garanti for, at mælken, som indgår i denne produktion, stammer fra besætninger, som ikke blot er tuberkulosefri, men også kastningsfri.

Af den historiske oversigt, den højtærede landbrugsminister har givet i sin skriftlige fremsættelse om bekæmpelsen af såvel kvægtuberkulosen som den smitsomme kalvekastning, fremgår det, at arbejdet med udryddelsen af de to husdyrsygdomme, som har kostet det danske landbrug store summer, kun har strakt sig over et relativt kort åremål, for kastningens vedkommende kun ca. 25 år. Det forekommer mig, at der i den anledning er grund til ved denne lejlighed at fremhæve og takke for den indsats, som er præsteret af de forskellige samarbejdende faktorer, der har skabt disse gode resultater. Det gælder veterinærdirektoratet, som ved planlægningen af bekæmpelsen har haft en heldig hånd, det gælder vore kredsdyrlæger og praktiserende dyrlæger, som med stor interesse og iver